

ESCRITORS A LES ESCOLES

**Miquel Martín
i Serra**

www.miquelmartin.cat

Al llarg d'aquest curs que ara s'acaba he visitat molts centres d'arreu del país. Ho he fet a través del programa «Lletres a les aules» de la Institució de les Lletres Catalanes i també a través de la Càtedra Joan Vinyoli de poesia contemporània de la Universitat de Girona. De fet, es tracta d'obrir les escoles al món i deixar que el món entri a les escoles. Saber què s'hi fa, a les aules, i explicar a les aules què hi fem a

fora. D'aquesta manera els escriptors sortim del nostre entorn, del nostre aïllament, i ens endinsem a col·legis i instituts per compartir amb alumnes i professors les nostres obres i experiències. Sempre he pensat que la feina d'escriptor està envoltada de tòpics i prejudicis i que el contacte amb els lectors ajuda a trencar-ne alguns i alhora humanitza i dona sentit a la nostra tasca, que no està del tot acabada fins que no arriba al lector i aquest se la fa seva. Quan aquest contacte es produeix amb mainada i jovent, esdevé un regal, sovint una sorpresa i sempre un enriquiment mutu.

Durant les meves visites als centres, m'he trobat gairebé sempre una gran disposició i interès per part de tothom, he trobat complicitat i, sobretot, agraïment. Entre la mainada de cinquè i sisè de Primària, he vist ulls encesos i cares fascinades mentre explicava llegendes de goges, de menairons o de sirenes, perquè les llegendes sempre ballen entre la ficció i la realitat. Els alumnes d'ESO, en canvi, xa-

laven, per bé que amb un deix d'inquietud i neguit, mentre els relatava els atacs brutals dels pirates a les nostres costes o el viatge intrigant dels espectres. I parlant amb els adolescents de Batxillerat, he trobat aquell anhel d'abastar el món, aquell desconcert i alhora aquella força i autenticitat que els transmetien els poemes de **Joan Vinyoli**, que com ells es va passar la vida cercant respostes i comprensió. Al final tots em preguntaven per la meua feina i, quan els explicava el dia a dia d'un escriptor, descobrien un món nou, molt lluny d'aquells estereotips que es mouen entre la idealització i la frivolitat.

Al cap i a la fi, la literatura és això: un afany comú per entendre'ns i entendre la realitat, una mirada còmplice a tot el que ens envolta, una recerca de la bellesa i de la veritat. La literatura és comunicació i intercanvi a través de la paraula. Per això és tan essencial que estigui present a les escoles i per això ens hem de felicitar cada vegada que hi entra i hi deixa pòsit.